

Edyon

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

Edyon vzhlédl ke hvězdám. Byly rozsypané po noční obloze jako zrnka soli na křupavé kůžičce pečených ryb. *Ne, nemysli na jídlo.*

Místo toho se zadíval do tmy před sebou, na vzdálené kopce, kde hořely ohýnky. *Nemysli ani na teplo!*

March stál vedle něj, obličej bledý a oči stříbrné. Vypadal k smrti vyčerpaně, jako by se sotva držel na nohou. *Ne, nemysli na smrt! Nemysli na vyčerpání. Ani na noby ne.*

Ty Edyonovy byly bolavé a zmrzlé. Taky sotva stál. „Asi není žádná šance, že by ty ohně zapálili Pitorijci a čekali u nich na nás s jídlem, vínem a slamníky?“

March zavrtěl hlavou. „Ambrose říká, že jsou to Brigantani.“

Noc předtím unikli bitvě a vypálení Rossarbu a s princeznou Catherine, sirem Ambrosem a hrstkou dalších uprchli na Severní planinu, jenže už teď měli v patách pronásledovatele.

Ironie byla v tom, že brigantská armáda (proslulá jako drsná, brutální cháska) si užívala dobrodiní ohňů, zatímco Edyon (uhlazený, citlivý, kultivovaný mladý muž) neměl na zahřátí nic lepšího než tenký plášť páchnoucí kouřem. „Nechápu, proč nemůžeme rozdělat oheň,“ zamumlal. „Stejně nás sledovali. Vědí, že jsme tady.“

„Ve tmě nás nemůžou vystopovat. Nemůžou vědět jistě, kde jsme.“

Kdybychom rozdělali ohně, mohli by být v pokušení za námi někoho poslat.“

„To stejně udělají, jen co začne svítat,“ namítl Edyon. „Jak daleko za námi jsou?“

„Asi den cesty,“ odpověděl mu Ambrose. „Potřebujeme jen získat náskok. Zrychlit.“

„To snad nemyslíte vážně? Rychleji už jít nemůžeme.“

„Musíme.“

Edyon už se nechtěl dívat na brigantské ohně ani na hvězdy. Svezl se na zasněženou zem, zalezl zpátky do přístřešku a přetáhl přes sebe plášť. I teď v létě byla tady na planině zima a ze severu fičel chladný vítr. Zastavili se na vrcholku kopce, plného mělkých jeskyní, z nichž si Edyon jednu zabral.

„Vždycky jsem si myslel, že je můj život nudný,“ ozval se, když odstranil malé kamínky, které by ho zespodu bodaly. „Co bych teď dal za den plný čistokrevné nudy. Nebo nicnedělání. Nebo posedávání na polštáři – ano, na polštáři! – a váhání, jestli si mám dát dušenou směs, nebo kuřecí koláč, červené víno, nebo bílé... Za procházku k řece nebo do kopců...“

„Co takhle zmlknout a spát? Potřebujeme si odpočinout.“

„Jak rád bych si dal dušenou směs nebo koláč!“ Všichni dostali po dni stráveném pochodem jen šálek ovsá namočeného ve vodě. Nic víc. Jen nabobtnalý oves. „A sklenici vína, jakéhokoli vína. Nebo i piva. Hlavně už žádné pochody.“

„Tak už sakra spi!“

„Pardon, pane.“ Byla to Tanya, komorná princezny Catherine. Vypadala hrozivě jako vždycky, s tváří začerněnou od kouře a temným výrazem v očích, když stála u vchodu do Edyonova přístřešku. „Princezna by ráda věděla, jestli se k ní připojíte.“

Edyon si povzdychl. Se svou nově objevenou sestřenkou princeznou zatím sotva stačil promluvit a lichotilo mu, že ho zve mezi své blízké, ale byl stále ještě unavený, a kdo byl vlastně v jejím nejužším kroužku? Komorná a nějací vojáci. A o čem se mohli radit? Leda o tom, jak brzy je Brigantáné chytí, ne? Nejradši by na to všechno zapomněl. „Chtěl jsem jít spát. Je to naléhavé?“

„Nemám poněti, pane. Mám princezně vyřídit, že máte na práci něco důležitějšího?“

Edyon ignoroval její sarkasmus a vysoukal se na nohy. „Jsem jen unavený, hladový a promrzlý a dostal jsem radu, že by bylo moudré se na zítřejší útěk trochu vyspat. Nicméně mi bude potěšením připojit se k princezně.“

Tanya s rukama v bok vykročila před ním a mladík slyšel, jak si mumlá: „To bys měl zkusit, co je to únava, hlad a zima, a mít přitom na sobě živůtek a sukni.“ Žuchla sebou na zem do hloučku bělovlasých vojáků, kteří se rozesmáli čemusi, co jim řekla, a otáčeli se po Edyonovi.

Ten se v doprovodu Marche vydal do kopce, na jehož vrcholku čekala princezna Catherine se sirem Ambrosem a jedním z vojáků prince Zayna – starším, štíhlým a svalnatým modrovlasým důstojníkem.

Princezna je přivítala vyčerpaným úsměvem. „Edyone, Marchi, díky, že jste za námi přišli. Tohle je generál Davyon z osobní gardy prince Zayna.“

„Dobrý večer, generále,“ usmál se na něj Edyon, ale pak mu došlo, že člen osobní stráže nikdy neopustí svého prince, pokud jeho pán nepadne. Rysy se mu napjaly, když se zeptal: „Znamená to...? Princ...?“

Davyon se zamračil, což nebyla žádná velká změna v jeho už tak zachmuřeném výrazu. Vypadal, jako by se v životě neusmál. „Znamená to jen tolik, že princ mě pověřil zvláštním posláním. I když v posledních hodinách byla nejpálčivějším úkolem obrana Rossarbu, princ pokládá za svou nejdůležitější povinnost ochránit před nepřítelem celou Pitorii. Předal mi zprávu, kterou je třeba doručit knížeti Theloniovi. Varuje ho před Aloysiovými plány vytvořit neporazitelnou armádu z chlapců a žádá ho, aby se připojil k boji Pitorie proti Brigantsku. Nemůžu ten úkol vyplnit osobně, protože mě princ pověřil další povinností – chránit princeznu.“

Catherine natáhla ruku se svítkem s Edyonovi. „Takže jsem navrhla, abys dopis svému otci odnesl ty, Edyone. Je třeba, aby kníže Thelonijs pochopil vážnost a naléhavost situace i to, jakou moc má dým démonů. Pokud se jeho armáda spojí s pitorijskou, naše společné vítězství bude jistější a rychlejší.“

Edyon cítil, že tenhle úkol s sebou nese velkou zodpovědnost, ale je to i pocta. A kdo by líp chápal nutnost spojení než on, s matkou z Pitorie a otcem z Calidoru? „Vynasnažím se ze všech sil, abych tu zprávu otci doručil.“ Převzal si svitek. Ve tmě sotva rozeznával písmo na vnější straně, ale viděl princovu pečeť.

Davyon se ozval: „Tehle pergamen zaručuje nositeli volný a svobodný průchod Pitorií a přepravu lodí do Calidoru.“

„Výborně.“ Edyon se ovšem neovládl, aby nedodal: „Takže stačí být rychlejší než Brigantáné, co jsou nám v patách, a vyhýbat se démonům.“